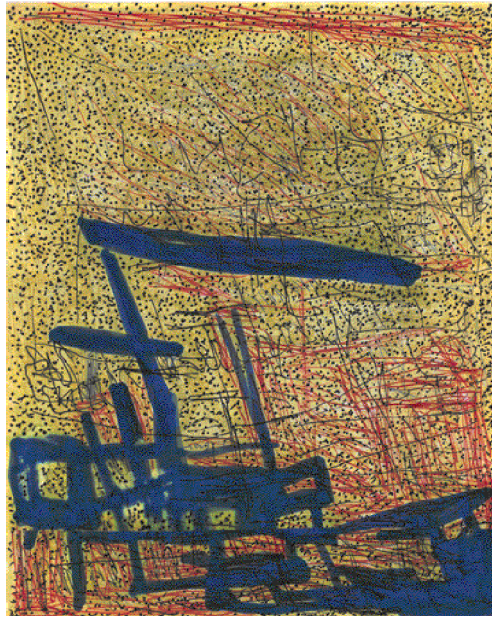

Les probabilitats

per Bartomeu Ribas Guasch

1

Els mots saturen el temps.
Amb ells busquem l'invisible
i una certa raconada
on les coses que hem perdut
no podrem recuperar-les.
El coneixement desfà
l'illa blanca del silenci.

2

La llum combat a mitja tarda.

—Amb qui?

L'amor s'amaga dalt del cim del puig.

—Per què?

Un vent amb pluja rep la fosca.

Rebenta dins del propi cos
el frenesí mesclat amb desesper.

Des d'ara ja sabem el que sabíem:
la soledat és necessària
com un adverbí i com un tro,
com casa nostra i com la mar
contemplada durant la tempestat.

3

El vers més pobre mor a cops
de matinada. La rosada
és el perill, muntanya amunt.
Ens esborrem: la pell i jo
caminarem com la fantasma
tramitadora de la por.
Només se sent el pas del temps.
Només se'ns mostrarà el rellotge
que reproduceix la foscor
a hores fixes i provades
amb anterioritat dement.
Per què tot torna a ser com era?
Les mentides de la bondat
no s'ensenyen, però s'aprenen
a pesar de la soledat
en la qual em deixes i et deixo.
Dificultat futura, dura
com resistir dins un forat
totes les incapacitats
agrupades: l'odi amb l'amor,
el fingiment amb la besada,
i totes les altres, llarguíssimes
d'enumerar, perquè són moltes.
No puc trobar-te al meu costat,
ni tan sols amb l'ajut dels somnis
que ens confonen la realitat
amb els desitjos necessaris.
Avideses dels mots perduts
en el món perdut de la infància.
No me'n sé desempallegar
de la música dolorosa,
de l'invent del que estimem més,
de la tancada desmemòria.
Enigmes de follia a frec
de pell. Envel·liment. Revenja.

4

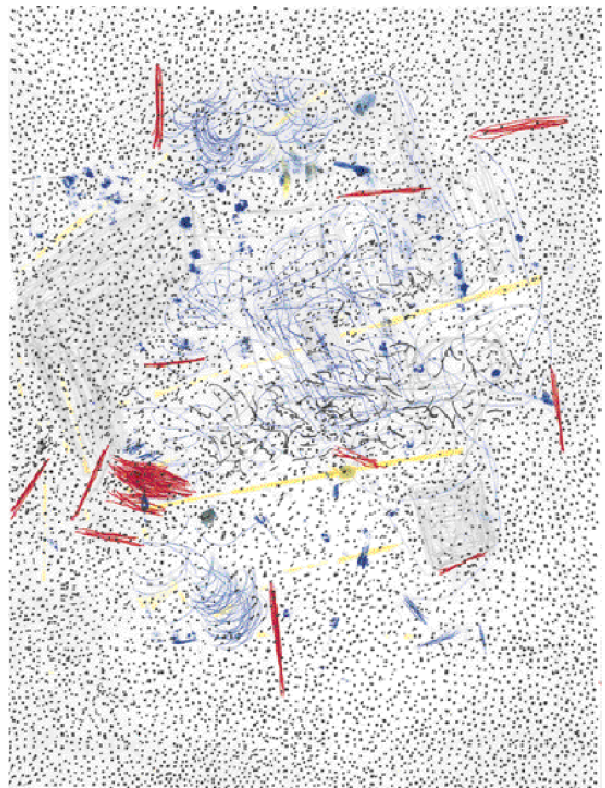
No m'has de tocar més després dels mots.
Desert immens dels sentiments forçats
i la complanta de la carn més trista.
Només m'estimes perquè sí que penso
en tu a cada nou moment de la vida.
Captivitat obscura, gris desig
que s'acumula com fam capital.
He hagut de restar l'últim i marxar.

5

Veure beure els altres i tenir set.
Final de l'estiu: dramàtic, forçat.
On resideix la bella pell del món?
El centre de la vida oblida l'ànima,
i pot traçar la perpendicular
a tots els matisos del color groc
llepats amb el color taronja intens.
Despertarem de l'embriaguesa vella?
No pot ser xifra ni naufragi el somni.
No pot ser cercle ni quadrat tancat.
Véns amb mi com una ombra trencadissa
i no et conec ni quan desapareixes.
Ets fang? Vols ser una part dels meus sentits?
Per què m'atrau l'abisme lent, pregó?
L'amor és la ceguesa de la nit
i l'enlluernament a punta d'alba.
Demanaré la son tranquil·la, llarga.
M'entens i saps tocar-me com el vent?
No trona encara, de moment. Per què?
El teu cos vola com l'ocell caçat
quan sóc el caçador que perd la presa.
Deler propagandístic d'alegria
fins a l'extenuació total,
a mitja tarda, però també demà.

6

Serà millor repetir la vida.
Xocant contra les ombres, patir
les mateixes esperances vanes.
No dormir tot sol contra el passat,
sinó tol·lar el futur amb els somnis.
Perquè jo desaparec enmig
del teu centre fosc i et furg els dubtes.

7

Caminaré arran de la paret vermella.
I repetiré el mateix trajecte sempre.
Aquest sol nostre ens menja com a esclaus dòcils,
i amb les mans enceses el volem tocar.
No sents la mar amb el tràngol de la tardor,
buscant el principi i la fi que no es veuen?
Murades de la llum contra els arbres d'oli.
El passat irreverent, de cabell d'àngel,
el fill únic del futur salat i naufrag,
la cendrosa agressivitat del present!
No hi ha cap raó d'aturar l'escapada.
Voldríem que l'impossible ens salvi, quan?
Les cases del silenci, potser l'abisme
on llancem les paraules més moribundes. ■